

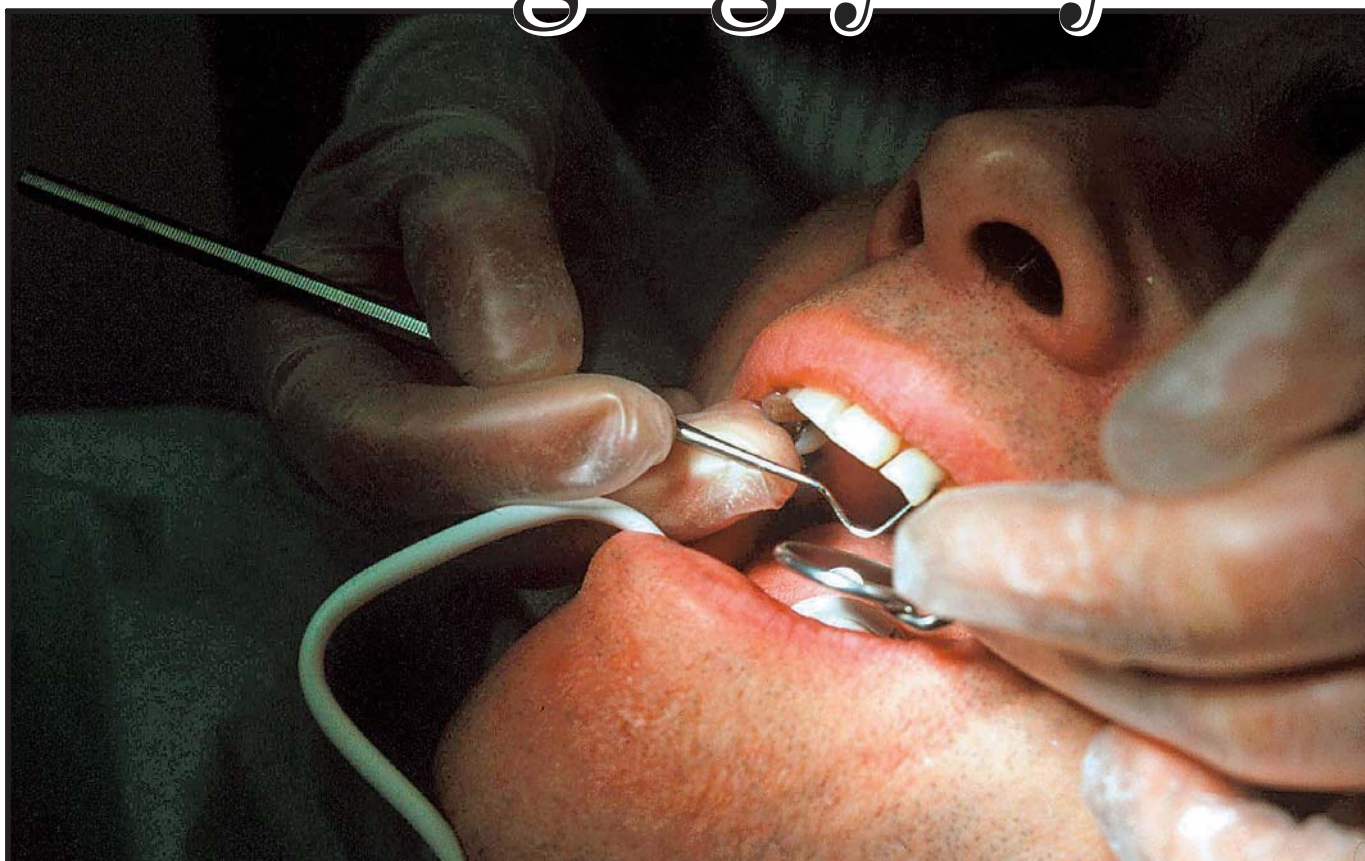
Redaksjon: Yngve Kvistad – Tlf.: 22 00 00 00

VG
debatt
 debatt@vg.no

☞☞ **Må pasienten ta bevisbyrden for sine plager når legen mangler kompetanse og forskning ikke strekker til? spør Børge Rønhovde.**

Det finnes regler for hvordan man deponerer kvikksølv i naturen, men i munnen kan man ha det!

Forskning og ydmykhet

KVIKKSØLV I MUNNEN: – I forhold til den aktuelle problemstillingen vedrørende amalgam i munnen, kommer man langt med sunn fornuft alene: Det finnes regler for hvordan man deponerer kvikksølv i naturen, men i munnen kan man ha det, skriver Børge Rønhovde.

Foto: AFTENPOSTEN

VG innlegg

Av Børge Rønhovde

Stadig vekk har vi fått høre autoriteter referere at forskning ikke har funnet noen sammenheng mellom amalgam og helseskader. Senest i saken om tannlegeassistentene.

Som observatør og terapeut slår det meg at forskere og myndigheter er svært lite flinke til å fortelle om svakhetene ved forskning.

Vitenskapelig bevisførsel har nemlig den store svakhet at sjansen for å kunne ta feil, gjøres veldig liten. Dermed blir sammenhenger (for eksempel mellom amalgam og helseskader) som er tydelige nok for folk flest, og spesielt for dem som daglig jobber med og har erfaring med problematikken, avvist. I tillegg konkluderer mange forskere med at det man ikke kan finne, heller ikke eksisterer. Altså; fordi forskere ikke evner å måle de subtile virkningene på kropp, psyke og sinn av amalgam, eksisterer disse virkningene heller ikke. Attpåtil blir bevisbyrden overlatt til dem som blir eksponert for kvikksølv fra grunn eller miljø, ikke til dem som bestemmer at man skal bruke materialet.

Krav til målbarhet

Det fins i det hele tatt mange belastninger hos den enkelte person som kan

virke inn og komplisere det totale sykdomsbildet og kravet til målbarhet: Overfølsomhet for mat, mineralubalanser, medikamentbruk, alkohol, kroniske virus og betennelser, psykiske traumer, stress, mm. Det er heller ikke enkelt å måle subtile, subjektive symptomer i kropp, psyke og sinn. Etter mitt skjønn er derfor ikke forskning det beste verktøyet til å bevise sammenhengen mellom kvikksølv og helseskader. Den kan tvert imot fungere som en bremsekloss og et middel for å opprettholde status quo. En videre diskusjon omkring emnet bør derfor i større grad trekke inn andre metoder for dokumentasjon.

Min erfaring er at det ofte er de mest sensitive som får svi. Såkalte feminine, subtile lidelser har lite å stille opp i møtet med det maskuline og intellektuelle samfunnet og dets krav til målbarhet og synlighet. En forsker har heller ikke et trenet øye og ingen erfaring med pasientgruppen og problemstillingen og vet dermed ikke hva han skal se etter. Noen ganger kan det synes som om det eksisterer en oppfatning innenfor intellektuelle miljøer at man skal kunne bevise livet gjennom observasjon fra sidelinjen mens de som involverer seg i det og erfarer det, ikke vet nok til å kunne uttale seg om det.

Virkeligheten er nådeløs. Prøver man noe ut i praksis, vil det enten fungere eller ikke. Illusjoner vil breste,

FORFATTEREN: Børge Rønhovde er cand. mag. og utdannet innen ernæring og alternativt medisin. Han har jobbet som ernæringsterapeut ved Tønsåsens Oppførings- og Behandlingsklinikken og Kurscenter.

men drømmer kan også bli virkelighet. Fakta er fakta. Det er involvering og handling som omdanner tro eller tvil til viten og erfaring. Ikke et mentalt resonnement inne i hodet.

Erfaringskunnskap og sunn fornuft kan ofte være nok til å gjøre seg opp en mening. I forhold til den aktuelle problemstillingen vedrørende amalgam i munnen, kommer man

langt med sunn fornuft alene: Det finnes regler for hvordan man deponerer kvikksølv i naturen, men i munnen kan man ha det!

Det er åpenbart for meg at man skal være frisk for å være syk. Man skal ha energi for å stå opp for sin sak. Man skal ha en stemme for å bli hørt, og man skal ha et klart hode for å kunne formulere sin sak. Den omtalte pasientgruppen har svært ofte disse evner redusert pga. sin sykdom. Så opplever de at de som skal hjelpe dem, ofte ikke stiller spørsmål ut fra nysgjerrighet og interesse, men ut ifra ønsket om å motbevise og nærmest irettesette. Da forsvinner den siste rest av energi og pågangsmot.

Villighet

For det er nettopp det dette handler om; imotekommenhet og villighet til å involvere seg i problematikken gir pasienten energi. Tvil og skepsis alene stjeler energi. Hvis legen eller forskeren ikke har kunnskap nok til å for-

klare pasientens plage, blir konsekvensen ofte at det er pasienten som har et forklaringsproblem. Hvor er logikken? «Du er ikke syk, fordi vi ikke klarer å bevise det.» Man burde heller si: «Vi mangler kompetanse på dette området.» Andre terapeuter kan gjerne si følgende: «Det må være psykisk eller psykosomatisk!» Underforstått; at psykiske symptomer er det samme som psykiske årsaker. (En vanlig oppfatning blant folk er at fysiske plager skyldes uhell mens psykiske plager er man selv skyld i.)

Opgaven til terapeuter og myndigheter er å tilrettelegge kunnskap og kompetanse på en slik måte at pasienten vet hva han har å forholde seg til av ulike alternativer. Dermed vil han i større grad evne å ta et selvstendig valg og ansvar for eget liv. Mest mulig informasjon og erfaring må være tilgjengelig. Derfor bør ikke ulike autoriteter og forskere stille seg i veien for folk og de svar og sannheter de søker, og si at man alltid må gå veien via dem for å komme i mål. Derfor bør de heller ikke påstå at det en pasient selv erfarer, opplever eller ser, ikke eksisterer fordi forskere ikke har bevist det, eller snarere evnet å bevise det med det verktøyet de besitter. En autoritet i denne sammenheng skal ikke være en herre, men en tjener. Aller helst en ydmyk tjener.

Til slutt. Det finnes forskning som har bevist at humlen ikke kan fly. Vingene var for små for kroppen. Like fullt observerer jeg den hver sommer og velger å tro på det jeg ser.